

til Underretten, og dette giver i Praxis de beymærkeligste Resultater. Jeg har set det Tilfælde, at der i et Skoledistrikt, som tilfældigvis laa i to Jurisdiktioner, blev gjort Udpantning for Degne-trave. Retstbetjenten i den ene Jurisdiktion, som var paa fast Gage, sendte Sognefogden for at udpante, men Retstbetjenten i den anden Jurisdiktion, som var sportuleret, mødte ved sin Fuldmægtig for at foretage Udpantningen, og da disse Udpantninger ansaas for ulovlige, maatte den ene Forretning appelleres til Overretten, medens den anden for Sognefogdens Vedkommende blev indtævet for Underretten. Der indtraf da det Tilfælde, at Overretten var af en anden Mening end Underdommeren, saaledes at man altsaa fik to forskellige Domme for den samme Udpantning, og det kostede den Forvrettede 3 Processer at faae denne ulovlige Udpantning omgjort. Som erfaren i denne Materie vil jeg derfor henstille til den høitærede Justitsministers Overveelse, om det ikke vilde være gavnligt at regulere Reglerne for Appellabiliteten af disse Udpantninger, saaledes at de forvrettede Parter saavidt muligt kunde vide, hvad de havde at gjøre. Saaledes som Lovudkastet foreligger, tror jeg ikke, det er aldeles klart i Texten, hvormod Motiverne ere rigtig klare nok, og jeg tror derfor heller ikke, at det vil være vanskeligt at faae den fornødne Rettelte ind i Lovudkastet. — Naar jeg nu skal sammenfatte mine Udtalelser om Lovudkastets første Hovedafsnit, gaa de i det væsentlige ud paa, at jeg kun favner en Bestemmelse, nemlig en Bestemmelse om Erstatningspligt til skadesløse Omkostninger for de Retvirenter, som afstedkomme ulovlig Udpantning. — Hvad endelig angaar det andet Hovedafsnit af Lovudkastet, nemlig Afsnittet om Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig, da er den Regel, som deri opstilles, en Forskrift, som vi i langsommelig Tid have trangt til i vort Retsvæsen. Manglen af denne Retregel har afstedkommet en Mængde Besværigheder for Fordringshavere, som vare berettigede til at faae deres Tilgodehavende betalt, ligesom denne Mangel ogsaa har været Anledning til en Mængde modvillige Processer. Meningen med den Paragraf, som omhandler, at man herefter under visse Betingelser kan skaffe sig en Panteobligation, hvorefter man kan skride til Udlæg uden at have noget med Forligskommissionen eller Domstolene at gjøre, er jo den, at man giver Private den samme Ret, som man har givet Kreditforeningerne; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at man, saaledes som Paragrafen er affattet, i Virkeligheden ofte vil komme til at stille Private meget gunstigere, end Kreditforeningerne nu staa. Jeg tror ikke, at Processkommissionen er bleven opmærksom derpaa, i det Mindste kan jeg ikke se det af Motiverne. Processkommissionen synes nemlig at være gaaet ud fra, at naar man anvender § 13, og saaledes strax gjør Udlæg efter

en Obligation uden Forlig eller Dom, skal en saadan Udlægsforretning altid være appellabel, men dette bliver imidlertid ingenlunde Tilfældet. Allerede nu er det nemlig særdeles almindeligt, at man ved private Obligationer tvinger Debitor til at skrives sig Retten til Appel af en Dom eller et Udlæg, men dette gjøre Kreditforeningerne ikke, og de kunne vistnok heller ikke gjøre det efter den almindelige Lov om Kreditforeninger af 1850. Jeg tror imidlertid, det er nødvendigt, at man ogsaa sikrer Debitor en Ret, og naar man giver Fordringshavere en saa betydelig Ret som den, man her vil give ham, kan man meget godt afskjære ham den Indskrænkning, han ellers kan lægge paa Debitor ved at lade denne skrives sig Afgang til Appel. Jeg tror derfor, at Billedighed — i alt Fald til en Prøve — vil gjøre det ønskeligt, at der bliver givet § 13 det Tillæg, at den fortrinlige Ret til Udlæg, som her begrundes, ikke skal gives den Fordringshaver, i hvis Obligation Debitor har maattet skrives sig Appel af Udlæg. Kun ved at optage en saadan Bestemmelse vil man stille private Fordringshavere lige med Kreditforeninger og forhindre, at de ved § 13 komme i en heldigere Retstilling end Kreditforeningerne.

Sjörning: Jeg finder ligesom den ærede foregaaende Taler, at det i det Hele taget er et heldigt og fortjensfuldt Lovforslag, der her foreligger som Nr. 2 af Processkommissionens Arbejder. Det er jo for en stor Del en Samling af hidtil meget spredte Bestemmelser, men tillige er Leiligheden benyttet til at gjøre adskillige Forandringer i den gjældende Ret, og i alt Fald de fleste af dem maa siges at være heldige. Jeg skal særlig udtale min Paaføkkelse af den Omhyggelighed, hvormed Lovforslagets § 1 og den tilsvarende Del af Motiverne ere udarbejdede, idet man derved vistnok har opnaaet at faae Alt med. Der er, saavidt jeg ser, i denne Paragraf kun stillet to mere væsentlige Forandringer i den gjældende Ret, idet man paa den ene Side har givet smaa Fordringer fra Løsoverauktioner Udpantningsret, og paa den anden Side har negtet saadanne for Lyendets Fordringer paa Løn. Begge disse Forandringer billiger jeg, og jeg skal saaledes med Hensyn til § 1 kun foreslaa en enkelt Forandring, idet jeg nemlig mener, at der under Nr. 10 som et nyt Punkt bør optages „Skolebøder“. Hvis ærede Medlemmer have gjort sig bekendte med det Forslag til en Skolelov, der foreligger, ville de have set, at en lignende Bestemmelse findes i dette Forslag. Det er imidlertid vistnok meget tvivlsomt, om det bliver til Noget med denne Skolelov i Nar. Jeg skal derfor anbefale ærede Medlemmer at benytte denne gode Leilighed til i alt Fald at faae en Forandring gjort i Lovgivningen om Skolevæsenet, nemlig at foreskrive Udpantning for disse Skolebøder, Noget, som vistnok Alle, der have havt med